

forene det med sin Overbevisning at lade denne humane Opfattelse blive gjort gjældende.

Dinesen: Jeg vilde gjerne gjøre to Bemærkninger. Den første skal være den, at den ærede Ordfører har væsentlig Ansvar for, hvorledes disse Andragender ere aenemgaagede, idet der kjenkes den hele Sag en saa begrændset Behandling i Finantsudvalget, at Undersøgelsen kommer til at ligge i en enkelt Haand. Den Bemærkning, den ærede Ordfører nu gjorde, at Thingets Medlemmer bør se lidt bedre efter, naar de indbringe et Andragende, tror jeg var et Ord i rette Tid. Jeg vil ogsaa lægge ærede Medlemmer paa Sinde, at de holde sig de Regler i Grindring, hvorefter Andragender behandles, og at de ikke tilgodegive dem, naar de ikke stemme hermed, det er det Allermindste, man kan forlange. Men dernæst vil jeg gjøre en Bemærkning overfor den ærede Finantsminister med Hensyn til Administrationens Pligter overfor Behandlingen af disse Spørgmaal. Jeg kan ikke tilbageholde den Formening, at der er en Mangel ved den Undersøgelse, der foretages, der, hvis den ikke heves, vil medføre, at vi vedblivende ville faae Andragender efter en lignende Maalestok som f. Ex. i Nar. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men jeg har kun ønsket at gjøre denne Bemærkning, som jeg tror har sin Berettigelse.

Bluhme: Maa jeg gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at han behøver ikke at frygte, at der skal komme et saa overvældende Antal Andragender, thi de gamle Soldater fra den første Krig ere ikke alle trængende til Understøttelse, det vilde vel derfor blive et begrændset Antal. Dernæst skal jeg bemærke, at netop den omtalte Mand, som har deltaget i 3 Krigsaar og vist en saa stor Udholdenhed og Energi, at naftet han var henvist til Sakerettet, ikke vilde undlade at opfylde sin Pligt. Denne Mand, som trods sit daarlige Helbred har søgt at holde ud hele Tiden, og for hvis Vedkommende der foreligger Erklæring om, at hans Sygdom maa antages at hidrøre fra den Tid, hvor der tages noget Hensyn til. Man maa dog ogsaa kunne gaa lidt ud fra en Mand's egen Forklaring og ikke være for streng med at forlange juridiske Beviser. Naar en Mand har været saa energisk og uden at tage Hensyn til sine Lidelser opfyldt sin Pligt under Fædrelandets Kamp, saa forekommer det mig, at naar der ikke er Grund til at forlæste Rigthigheden af, hvad der fremsføres for hans Vedkommende, saa

bør Administrationen og Thinget bevilge ham en Understøttelse, thi at en Soldat, der i saa mange Aar har tjent Fædrelandet, skal gaa paa Fattighæsenet, finder jeg er en oprørende Tanke.

J. Sage: Det er vist fuldkommen rigtigt, hvad der er blevet bemærket om, at man skal tage sig i Agt for ikke at modtage ethvert Andragende, men paa den anden Side er en Rigsdagsmand uheldig situeret, da det er umuligt at kjende Alle i sin Valgkreds for ikke at tale om dem, der ikke høre til Ens Valgkreds. Skulde det nu vise sig i dette Tilfælde, at Vedkommende har faret med Usandhed, saa haaber jeg, at Autoriteterne ville tage fat, for at han kan blive straffet. Der er vist Intet, der bedre vil hjælpe til at afværge de Forsøg, der gjøres paa at holde Lovgivningsmagten for Nar, end at Vedkommende straffes, naar det viser sig, at de have fremført Usandhed.

Bjørnbat: Jeg vil blot gjøre den Bemærkning lige overfor, hvad den ærede Ordfører har sagt med Hensyn til Indbringelse af Andragender, at jeg tror dog, at man udstrækker Ansvar et videre, end man er berettiget til, naar man forlanger, at vedkommende Folkethingsmand skal gjøre sig bekendt med hele Sagens Realitet, og jeg for mit Vedkommende erkjender ikke en Forpligtelse i den Henseende. Naar en Folkethingsmand indbringer et Andragende, saa er han selvfølgelig ansvarlig for, at det fremkommer i en sømmelig Form og i en saadan Tone, at man kan være bekendt at indbringe det, men hvad Sagens Realitet angaar, maa det blive Udvalgets Sag at granske den og komme til Kundskab om, hvorledes det hænger sammen dermed. Der er ikke nogensomhelst Bestemmelse om Indbringelse af Andragender, der forpligter en Folkethingsmand til at gaa ind paa en Undersøgelse af Enkelthederne. Det kunde føre til, at en Folkethingsmand aldrig kunde indbringe et Andragende, naar man i den Grad skulde søge Oplysninger, at man ikke kunde lade det bero ved den Undersøgelse, der er foregaaet fra Ministeriets Side. Jeg vil derfor paa ingen Maade stiltiende gaa ind paa den Forpligtelse, som den ærede Ordfører der har villet paa-lægge Thingets Medlemmer.

Berg: Man maa undskylde, naar det kan hænde Medlemmer, som det er hændet mig, ikke at være nøie opmærksom paa den Diskussion, her er falden i den ellefte Time, og kort inden man mener, vi skulle forlade denne Sal, men jeg kan ikke negte, at med